Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1883. 32te Aargang.

Kristi første Kirkes almindelige Frafald.

(Af Ældste J. A. A. Bunot.)

Oldtidens Dyb kan sammenlignes med den grænseløse Fremtid. Mennesket kan udgrunde Menneskets Tanker, formedelst Menneskets Aand, hvilken er den Andel af Herrens Aand, som er tildelt ethvert naturligt Menneske, men naar det kommer an paa at forstaa og udlægge den hellige Skrift, da er Menneskets Aand ikke tilstrækkelig. Naar Mennesket paavirkes af den Helligaand, da taler det ikke af sig selv eller ved det naturlige Menneskes Aand, men ved Guds Aand, hvilken er den Helligaand eller Profetiens Aand; og hvad enten talt eller skrevet, da bliver det Guds Ord, og er derfor ikke af en privat Udlæggelse, og kan følgeligvis ikke udlæges ved Menneskets naturlige Sind eller Aand, men alene ved Guds Aand, som gav det. — Menneskets Hjærte og Sind attraar at vide det Forbigangne, og i Særdeleshed det Tilkommende; dette er i dets Natur, og Gud har iført det med denne Attraa, den er en af hans egne Egenskaber; dette bevidner Nationernes Gang i enhver Tidsalder. Denne Videbegjærlighed, eller Kjærlighed til at kjende den forbigangne og tilkommende Tid, er uudslukkelig; og for at tilfredsstille sit Ønske om at blive bekjendt med tilkommende Ting, i Særdeleshed, tager Mennesket sin Tilflugt til alle Slags Forudsigelser. Alle Nationer, hvad enten civilicerede, barbariske eller vilde, og hvad enten Hedninger, Jøder eller Kristne, have haft — og have nu — deres Fremtidstolkere, Orakler, Vismænd og familierede Aander. Endog Saul, den af Gud udvalgte Konge, tog — efter at han havde overtraadt, og Herren paa hans Spørgsmaal ikke svarede hvad der vilde ske — sin Tilflugt til en Kvinde i Endor, som havde en Spaadoms Aand. „Men Herren svarede ham ikke, hverken ved Drømme eller ved Urim og Thummin eller ved Profeterne. (1 Sam. 28, 6.)

Forbigangne historiske Begivenheder, verdslige, saa vel som hellige, synes for det menneskelige Sind at være indhyllede i Mørke og Uvished, og i mange Tilfælde uigjennemtrængelige. Dette er saa meget mere et Faktum med Hensyn til den uendelige Fremtid, i Særdeleshed hvad angaar religiøse Begivenheder. Den

har ingen Tidsafsnit eller Dato, end ikke i Indbildningen; ingen ideale Steder paa hvilke Sindets Øje eller Tanker kunne hvile for at udspejde Omgivelserne, og danne sig forestillende Afsnit og Dato for at kunne komme til noget Resultat. Med al deres Kundskab og Visdom kunde Vismændene dog ikke udtyde Nebukadnezars Drøm. Ligeledes gik det med Hensyn til Udtydningen af Faraos Drøm. Josef og Daniel bleve paavirkede af den samme Aand ved hvilken Drømmene gaves, hvilken er Profetiens Aand, eller Aabenbaring og Udlæggelse. Det har været saaledes i alle Uddelinger, naar som helst Gud har haft sine Tjenere eller Profeter paa Jorden, og Guds Ord, hvad enten i gamle eller nye Uddelinger, er ved dem blevet udlagt. Naar Herren ikke havde nogen af sine Tjenere her paa Jorden, eller naar Menneskene overtraadte, da blev Guds Ord forseglet for Menneskene; thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.

Naar Mænd uden Præstedømme have forsøgt at udgranske Fremtidens grænseløse Sø, have de storligen fejlet, og naar mørke Skyer have vist sig og Ødelæggelsen har truet, da ere de blevne tumlede hid og did af et falskt Præstestedømmes forvendte Lærdomme og Forskrifter, og ved dette saa vel som deres egen Daarlighed ere de faldne som ruinerede Ofre. Saaledes skete det i Noah Dage, da alle Jordens Beboere, paa otte Personer nær, omkom. Saaledes skete det ogsaa i vor Frelsers Dage. Guds Folk (Jøderne) have siden lidt under Guds forfærdelige og stedsevarende Straffedomme, for deres Synd og Frafald, i det de forkastede Mesias. Nutidens kristne Verden gjør Fordring at tro paa det nye og gamle Testamente, og vejledt af et faldent Præstedømme, gruble de paa Gjenoprettelsen af Guds Rige og Evangelium, og modstaa hans ydmyge Tjeneres advarende Sendelse, der proklamere Evangeliets Gjengivelse ved Profeten Joseph Smith, og ligesom deres Forfædre i Noahs og Frelserens Dage, gaa de (den kristne Verden) deres Ruin og Fordømmelse i Møde. Vi maa i denne Henseende anerkjende Guds Haand og Styrelse, paa det hans Udvalgte ikke skulle forføres.

Den romersk-katholske Kirke gjør Fordring paa at have erholdt sin Autoritet eller Præstedømme fra Apostlen Peter, og uden Afbrydelse at besidde samme lige ned til vore Dage. De gjøre Fordring paa gjennem Peter at holde Himmerigets Riges Nøgler, og som Bevis paa denne Paastand fremføre de Math. 16, 18—19 Vers: „Men jeg siger Dig ogsaa at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Og jeg vil give Dig Himmerigets Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden skal være bunden i Himmelen, og hvad Du løser paa Jorden skal være løst i Himmelen." — Det Faktum at Magten og Nøglerne bleve givne til Peter, og at dette omtales i den hellige Skrift, er intet Bevis paa, at Andre skulde gjøre Fordring paa det samme; og selv om Nogen skulde gjøre denne Fordring, da er det intet Bevis for at de i Virkeligheden besidde den. (Fuldmagten) Kristus siger: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed." Hvilken Menighed? Kristi Menighed — ikke den romerske Kirke eller nogen anden Kirke. Er det en Selvfølge at fordi Ordet „Peter" paa latinsk betyder „Klippe," at Kirken derfor skulde bygges paa ham? Saa blev det jo Peters, og ikke Kristi Kirke. Hvilken Klippe hentyder Kristus da til? I samme Kapitel (16, 15—17 Vers) læse vi: „Men hvem sige I mig

at være? Da svarede Simon Petrus, og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede, og sagde til ham: Salig er Du Simon Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himmelen." Af dette see vi at Gud havde givet Peter en Aabenbaring, og som saadan maa vi tilstaa at han var en Profet, og dette forsikkres vi endvidere om, ved de Profetier og Mirakler, som Gud lod til Syne igjennem hans Administration. Det var ikke Kjød og Blod, som aabenbarede ham det, thi om det var, da vilde Kirken jo blive bygget paa Kjød og Blod, og vilde da blive Petri Kirke og Menneskets Kirke, og afhænge paa Menneske alene for Vejledning, Lærdomme og Forskrifter. Alle kristne Kirker bære Menneskers Navne; værende forskjellige i deres Theorier og Trosbekjendelser, alt efter deres Grundlæggeres Forgodtbefindende. I Kristi Kirke er Klippen paa hvilken den er bygget Kristus, og naar han selv er en Hovedhjørnesten — Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand, saa kan Kristi Kirke altsaa ikke existere uden Aabenbaring, og ethvert Medlem i Kristi Kirke maa have dette Jesu Vidnesbyrd for at kunne vide om han virkelig er i hans Kirke. Og Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Profetiens Aand, er Nøgleordet i hans Kirke, thi i Joh. 7, 10—17. lyder hans Ord som følger: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud, eller at jeg taler af mig selv." — For at kunne besidde Rigets Nøgler og Kræfter maa en Person være en Profet, ligesom Peter var, og alle Profeterne før ham. Vare Paverne Profeter eller have de gjort Fordring paa at have haft nogen som helst Aabenbaring? Nej; ikke alene have de ikke haft nogen Aabenbaring, men have heller ikke gjort denne Fordring, men de fornægte Nødvendigheden deraf og forkaste Hovedhjørnestenen. De have bygget Kirker til sig selv, og selv taget Æren. De prædike og lære Menneskene Ordinantser, iblandt hvilke ere Skriftemaalet. De tage sig den Frihed at forlade Synder, selv de forfærdeligste af alle Synder, nemlig Blodsudgydelse. Det er sandt, at eftersom de ikke have Profeter, gjøre de Fordring paa Pavernes Ufejlbarlighed, uagtet Historien har overleveret os Beviser paa deres Fejlbarlighed, til deres Skam — hvis de have nogen. Og med Hensyn til at „Helvedes Porte ikke skulle faa Overhaand," kan Læseren dømme for sig selv. — Det gamle Testamente indeholder en Optegnelse over Fædrenes, Guds Profeters og Tjeneres Handlinger, lige fra Skabelsen ned til Kristi Tid, og det ny Testamente indeholder Jesu og hans Disciplers Handlinger, indtil Aar 90 e. Kr. men fra hin Tid lige til denne, (1883) have vi ingen Underretning om nogen Profet eller Guds Tjener, og som en Selvfølge heller ikke om nogen Aabenbaring eller nogen Jesu Kristi Kirke. Om vi blot sammenligne det Nærværende med det Tilkommende, kunne vi tydeligt opdage Aarsagen til dette Frafald. Siden Johannes har der ingen Guds Tjener eller Profet været; Menneskene have været overladt til sig selv i tykt Mørke.

Vi have i det ny Testamente en Optegnelse over hvorledes Jesus ordinerede tolv Mænd til Apostler, og ligeledes om de Halvfjerdssinstyve. Ap. Gjern. 1, 26, omtales, hvorledes Mattthias blev ordineret til Apostelembedet; og ligeledes i Rom. 1, 1—5. 10, 15. 11, 13. og i Ap. Gjern. 6, 6. Beretning om syv Diaconers Ordination; og om Timotheum, 1 Tim. 4, 14. 2 Tim.

1, 6. Ligeledes om Saul eller Paulus; Ap. Gjern. 13, 3. Kan den rommerske Kirke eller nogen anden Kirke fremvise saadanne Beviser paa den første Paves eller nogen af deres Lederes Ordination? thi om de kunne, da er deres Fordring gyldig, men hvis ikke de kunne, da ere de Bedragere. Den hellige Skrift har været i deres Hænder i Aarhundreder, og de have antaget og forkastet visse Dele deraf, efter eget Tykke; de have dannet den saakaldte „Skriftens Canon," hvilken er den Del, som indeholdes i Kong Jakobs Oversættelse og andre. Dersom de havde opdaget Noget, der kunde tjene som Bevis paa at de vare kaldte paa lignende Maade, som Matthias og Paulus, da vilde de sikkerligt have underrettet os derom. — Peters Martyrdom indtraf omtr. Aar 65 eller 66,* og alle Apostlerne, med Undtagelse af Jakob vare de endnu levende, men ingen af dem har overleveret os nogen Underretning om saa vigtig en Tildragelse. Apostlen Johannes har efterladt sig tre Epistler, skreven omtr. Aar 90; ca. 24 Aar efter Petri Død, og dog omtaler han ikke at Ledelsen var bleven overdragen til Nogen anden i hans Sted. I Aaret 96, eller 30 Aar efter Petri Død, skrev Johannes sin Aabenbaring; men denne Gang ogsaa uden at omtale saa vigtigt et Faktum, men til det Modsatte; thi han erklærede den rommerske Kirke, for Antikristen. — Peter skrev sit 2det Brev — formodentlig om Vinteren imellem 65—66, eftersom hans Død sættes til den 22de eller 24de Febr. 66, og han nævner Intet om, at have ordineret Nogen til dette vigtige Embede. Juda Brev, skrevet Aar 66, omtaler det heller ikke. Vi ville nu undersøge Petri, Pauli og Johannes' Skrivelser, som Modbivis mod Pavernes Fordring paa, at Fuldmagt eller Præstedømme overlodes dem af Apostlen Peter. — Pauli 2det Brev til Tim. (66), blev skrevet fra Rom, medens han sad i Fængsel tillige med Peter, og der gives stærke Beviser paa, at de vare i et og samme Fængsel for en Tid. At Peter døde før Paulus er bevisligt nok af de Udtalelser som findes i 2 Tim. 4, 6. 9. Er det rimeligt at antage at Paulus paa en Tid, da Døden stirrede ham i Ansigtet ikke skulde omtale Ordination af En eller Anden, til den vigtige Pligt at lede Kirken? Til det Modsatte advarede han Timotheus (3 Vers) imod falske Lærere: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren." Paulus tilraadede ham ikke at følge den romerske Kirke, med Biskop eller Pave Linus, som dens Hoved. — I det Paulus vidste at hans Livs Ende nærmede sig, bad han Timotheus komme til sig i Hast, thi som han siger i 10de, 11te og 13de Vers, havde alle hans Medarbejdere forladt ham, eller vare sendte bort af ham selv. I 11te Vers siger han: „Lukas er alene hos mig. Tag Markus med Dig, thi han er mig nyttig til Tjenesten." Hvor var Peter? Dersom han ikke var hos Paulus, da maatte han være død, thi ellers kunde Paulus ikke sige: „Lukas alene er hos mig." Paulus, Lukas og Markus samledes i Rom efter Petri Død, og dersom han ogsaa havde været levende vilde det have bestyrket vor Paastand, men det vilde komme i Modsætning til 11te Vers. Dersom Peter havde ordineret Nogen i sit Sted, da vilde Paulus, Lukas og Markus sikkerlig have omtalt

---

* Læseren vil uden Tvivl lægge Mærke til, at de her angivne Aarstal ikke stemme overens, med de i Nr. 13, Side 201 anførte; men det er rimeligst, at de i dette Nr. angivne, ere de paalideligste. Red.

det; og dersom Peter havde sat Nogen i sit Sted, da kunde Paulus sikkerlig ikke sige: „Lukas alene er hos mig," thi han vilde da desuden have den hos sig, som allerede var bleven beskikket, foruden Lukas, og vilde derfor ingen Brug have haft for Markus. Paulus maa have haft en Hensigt i at sende efter Markus. Peter havde rimeligvis efterladt nogle Instruktioner hos Paulus, hvilket man bedst slutter sig til af hans anden Epistel kort før sin Død, i det han advarer Kirken i Almindelighed imod det, som skulde komme: (Frafaldet.) „Men jeg agter det ret at vække Eder ved Paamindelse, saalænge jeg er i dette Paulun; da jeg ved, at mit Pauluns Aflæggelse er snart for Haanden, ligesom og vor Herre Jesus Kristus haver aabenbaret mig. Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kan have hvad der kan kalde Eder dette til Erindring. 2 Petr. 1, 13—15. Af det Foregaaende er det tydeligt, at Peter vilde gjøre nogle Foranstaltninger for Kirken, og dersom han ikke var død da Paulus skrev til Timotheus, at han havde alene Lukas hos sig, og bad ham (Timotheus) om at tage Markus med sig, saa var det for at han (Peter) kunde have Paulus, Lukas og Markus hos sig, og give dem Instruktioner angaaende Tjenesten og Kirken. Dersom derimod Peter var død, saa er det tydeligt, ifølge Pauli Ord, at han (Peter) havde efterladt Instruktioner hos Paulus, og at han dernæst var meget nidkjær for at faa disse overleveret til Lukas og Markus, eftersom han vidste, at hans Død ogsaa var nær for Haanden. Dette bevises tydeligt af 2 Petr. 1, 13—15, og ligeledes af 3, 15: — „Ligesom og vor elskelige Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til Eder." — Dersom Peter havde beskikket Nogen til at præsidere over Kirken, da vilde han sikkerlig have omtalt det i sin Epistel, eller ogsaa Paulus eller de to andre Disciple vilde have omtalt det. Peter lovede Menigheden, at han vilde sørge for den: „Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kunne have hvad der kan kalde Eder dette til Erindring." Opfyldelsen af dette Løfte ligger i det Faktum, at Myndigheden blev overladt de forblivende Apostler. — Peter og Paulus vare i Fængsel, og bleve dømte til Døden. Peter som var en Jøde, blev hængt,* ifølge den med alle Udlændinge brugelige Skik. Paulus som var en romersk Borger udbad sig det Privilegium at blive behandlet som en Romer; d. e. at dø ved Sværdet, et Fortrrin som alene indrømmedes Borgere. Derved forhaledes Tiden for hans Henrettelse. Efterdi han maatte bevise sit Borgerskabs Gyldighed, og han ikke havde sine Papirer eller Pergamenter hos sig, maatte han sende Bud efter dem. „Naar Du kommer, da medtag min Rejsekjortel, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, besynderligen dem paa Pergament." (2 Tim. 4, 13.) Rejsekjortlen her omtalt, er den romerske Toga, hvilken enhver romersk Borger maatte iføre sig ved visse Lejligheder, som Bevis paa sit Borgerskab. Paulus, som var en fribaaren Romer, ønskede sin Toga før han skulde fremstilles til Forhør, saa han desto bedre kunde forsvare sig, og han ønskede Pegamenterne, for at kunne bevise sit Borgerskab. — Efter hvad Paulus siger i 2 Tim, 4, 21. „Gjør din Flid for at komme før Vinteren" o. s. v. Nogle vilde maaske paastaa at han ønskede sin Rejsekjortel for Vinterbrug. Men det maa erindres, at Togaen var

* Ifølge Mill. Star, vol. XLIII. Pag. 613 og Skand. Stjerne 31te Aarg. Side 363, blev Apostlen Peter korsfæstet med Hovedet nedad. Red.

en Paradekjortel, og blev i Almindelighed ikke brugt uden i Tilfælde af Statsaffærer, og hvem som er bekjendt med Roms Klima ved, at der er meget lidt Brug for en Rejsekjortel. Han forventede sit Forhør om Vinteren, og om hans Overkjortel kunde svare til begge Øjemed, saa meget desto bedre. Paulus maa have skrevet sin 2den Epistel til Timotheus kort efter Petri Død (i Febr. 66) og bleven henrettet i Begyndelsen af 67, hvilken Dato vilde stemme overens med hans Epistel til Timotheus, og nogle fremragende Kronologer, som ansætte hans Dødstid til samme Dag og Sted, men et Aar senere.

At Apostlen Peter aldrig gav Fuldmagt til Nogen, er tydeligt ifølge Ovenstaaende. Peter var Hovedet, (efter Frelserens Død) og næst efter ham var Jakob og Johannes. Efter Jakobs, Petri og Pauli Død indehavde de øvrige Apostler Fuldmagten, med Apostlen Johannes, som deres Leder. — I Aaret 90 eller fire og tyve Aar efter Petri Død, skrev Johannes en Epistel til Kirken, bevisende at han havde Fuldmagt, og var Kirkens Leder. Den romerske Kirke havde da haft to sukfessive Biskopper eller Paver siden Peters Død, men vi see ingen af dem omtalt eller anerkjendt af Johannes; nej til det Modsatte erklærer han dem som Antikristen: thi han siger: „Mine Børn, det er den sidste Time, og som I have hørt at Antikristen kommer, saa ere der og nu mange Antikrister fremkomne, hvoraf vi vide at det er den sidste Time." 1 Joh, 2, 18. Atter siger han: (4, 3.) „Og denne er Antikristens Aand, om hvilken I hørte at han kommer, og han er allerede nu i Verden." Vi see af dette, at Johannes vidste om denne Antikristen, denne Moder til al Vederstyggelighed, den romerske Kirke. — I Aaret 96 eller tredive Aar efter Petri Død havde Johannes en Aabenbaring, og Herrens Ord til Profeten Amos (3, 7) opfyldes: „Sandelig, den Herre Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne." Johannes var da Guds Tjener og Profet, og den, som havde Ledelsen af hans Kirke, og ikke var det Biskoppen, som præsiderede over den romerske Kirke. — Lad os undersøge hvad denne Aabenbaring siger: „Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst, som en Basunes, der sagde: Jeg er Olpha og Omega, den Første og den Sidste, og hvad Du seer skriv det i en Bog, og send det til de syv Menigheder i Asien; til Ephesus og til Smyrna, og til Pergamus, og til Thyativa, og til Sardes, og til Philadelphia og til Laodicea." (Aab. 1, 10—11.) Vi læse ikke om nogen Menighed i Rom i denne Aabenbaring, af den simple Aarsag, at Herren ikke havde nogen der. De Hellige i nævnte onde Stad vare alle omkomne under de frygtelige Forfølgelser. Begyndelsen til den romersk-katholske Kirke er saa indhyllet i Mørke, at det er vanskeligt at sige naar Hedenskabet endte, og naar Kristendommen begyndte. Man kan med Sikkerhed sige, at Hedenskab opslugte Kristendom, og at den romerske Kirkes Gudsdyrkelse er Hedenskab i en anden Skikkelse. — Johannes giver i sin Aabenbaring en Beskrivelse over nævnte Kirke: „Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed, og paa hendes Pande var skreven et Navn: Hemmelighed, Babylon den Store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod, og af Jesu Vidners Blod. ** Her behøves det

Sind, som haver Visdom. De syv Hoveder ere syv Bjærge, paa hvilke Kvinden sidder." (Aab. 17, 4—9.) Paverne ere klædte i Rødt, og Kardinalerne i Purpurrødt, og forrette Tjeneste i Klædninger bedækkede med Guld og kostbare Stene, holdende gyldne Bægere i deres Haand. Historien fortæller os at de have forfulgt de Hellige. Hvor findes der en anden Kirke, hvis Hoved har sit Sæde i en Stad paa syv Høje, end den romerske Kirke? Den Beskrivelse, som Johannes giver i sin Aabenbaring er sand, og af Frygt for at Nogen skulde betvivle Sandheden deraf siger han: „Og han sagde til mig: Skriv, salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllupsnadvere. Og han sagde til mig: Disse ere de sande Guds Ord. Og jeg faldt ned for hans Fødder, for at tilbede ham, og han siger til mig: Gjør det ikke, thi jeg er din Medtjener, og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand." Aab. 19, 9—10. See ogsaa Aab. 22, 8—9. Det er os saaledes sagt, at den Person, som viste sig for Johannes og meddelte ham Aabenbaringen, ikke var Gud, men Johannes' Medtjener, og hans Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd. — Peter havde, tilligemed de øvrige Tolv, annammet Jesu Vidnesbyrd og var hans Vidne. Eftersom han havde modtaget Himmerigets Riges Nøgler var han Hovedet. Vilde det synes underligt om han var den Person, som kom til Johannes? Vi maa indrømme at det er muligt, dersom vi tro Johannes Udsagn om disse to Personer i omtalte Skriftsteder. Alle Apostlerne vare paa den Tid (e. K. 96) døde, med Undtagelse af Johannes. Det var da en tredive Aar siden Petri Død, og det er meget muligt, at han var opstanden, thi Jesus sagde: „Og naar jeg er gaaet bort, og faar beredt Eder Sted, kommer jeg igjen, og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er skulle ogsaa I være." Joh. 14, 3. Og fremdeles: „Fader, jeg vil, at de, som Du haver givet mig, skulle og være hos mig, hvor jeg er, at de maa see min Herlighed, som Du haver givet mig; thi Du haver elsket mig førend Verdens Grundvold blev lagt." Joh. 17, 24. — Er det ifølge disse Ord urimeligt at formode, at Peter paa denne Tid var hvor Jesus var, nemlig i Faderens Nærværelse? Eller, var det urimeligt at formode at Peter, som da var i Faderens Nærhed, kom ned og fremviste sig for Johannes, hans Medtjener i Evangeliets Tjeneste, og aabenbarede til ham, hvad han skulde gjøre, og hvad der skulde ske?

(Fortsættes.)

Dommer Blacks Død. Denne ærværdige gamle Jurist endte sin jordiske Løbebane i sit Hjem i Washington D. C. Søndagen den 19de August d. A. — Dommer Jeremias S. Black var født i Sommerset Co., Pensylvania, den 10de Januar 1810. Han blev i en ung Alder Sagfører, og vedblev fra nu af at avancere gradvis, indtil han Aar 1860 blev Statssekretær; men ved Præsident James Buchanans Administrations Slutning endte ogsaa Mr. Blacks officielle Embedsførelse. Desuagtet har man altid siden henvendt sig til ham som en paalidelig Raadgiver i vanskelige Sager. Men det er især os, som stedse ville føle taknemmelig til ham, som en Fader, Forsvarer og Ven, og det paa en Tid, da over 50 Millioner Mennesker glædede sig ved Haabet om vor Tilintetgjørelse ved Edmundslovens Hjælp. Da traadte Oldingen den 1ste Febr. d. A. frem og holdt sin berømte Tale, (see Side 209) der af Folket i Utah modtoges med stormende Bifald, og af vore Fiender med største Harme. — Før sin Død kaldte han sin Familie til sit Leje og sagde: „Hvorledes skulde jeg frygte for at krydse Strømmen, hvor min Fader venter mig paa den anden Side? Jeg ønsker, jeg følte ligesaa roligt for Alt, hvad jeg her paa Jorden forlader ufuldendt." Han bad derpaa følgende Bøn: „O, Du elskede, barmhjærtige, himmelske Fader, fra hvem jeg har min Tilværelse, og paa hvem mit Haab altid har været grundfæstet! Om det er din Villie, saa slut mine Lidelser og hjemkald mig til Dig; og Du, min Gud, velsign og trøst min Marie!" Derefter drog denne ædle Mand sit sidste Suk. Fred være med hans Støv!

U. J.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Efterretning fra Emigranterne. Ifølge Skrivelse fra Ældste J. C. Frost, dat. Liverpool, den 28de f. M., ere vi i Stand til at kunne give en mere udførlig Beretning om Emigranternes Rejse, som forlod Kjøbh. den 24de Aug. d. A. Efter at have passeret Helsingør Kl. 2, sammenkaldte Præs. H. A. Hansen de ombordværende Zionsældster, og foretog følgende Organisation: John Olsen, som Kompagniets Tøjmester; L. A. Andersen Vagtmester og J. C. Frost, som Kapellan og Skriver. De øvrige Brødre bestikkedes til at assistere i at organisere de Hellige, alt efter deres respektive Konferencer. — Der vare kun en 15 á 18 Personer, ikke tilhørende Samfundet, om Bord, og deres Selskab forvoldte dem ingen Besvær. — Der afholdtes Bøn hver Morgen Kl. 8, og Aften Kl. 7. Forsamling hver Dag Kl. 11, Form. paa Dækket, og 4 Efterm, under Dæk. Kl. 9 Aftenen til den 28de øjnede de Vambo Fyr, og Kl. 3½ næste Dags Morgen løb de ind i Hulls Havn. Kl. 8 forlod de Dampskibet Bravo, og bød Farvel til dets forekommende Kaptejn (Mr. Wood) og Mandskab, og ankom til Liverpool Aften Kl. 7, kom samme Dags Aften om Bord i «Nevada.» — Han formodede, at foruden 100 sveitziske og tyske Hellige, som allerede vare om Bord ved de skandinaviskes Ankomst, vilde Selskabet blive forøget med ca. 225 engelske, saa hele Kompagniet ialt vilde komme til at bestaa af en 650 Hellige, der alle ved Brevets Affendelse syntes at glæde sig i Haabet om en lykkelig Rejse over det store Hav.

Konferencemøder

ville i dette Efteraar blive afholdt, som følger:

i Kristiania	den 6te	og	7de	Oktober
i Stockholm	„ 13de	„	14de	„
i Gøteborg	„ 20de	„	21de	„
i Aalborg	„ 27de	„	28de	„
i Aarhus	„ 3die	„	4de	November
i Kjøbenhavn	„ 10de	„	11te	„
og i Malmø	„ 17de	„	18de	„

Korrespondance.

Monroe, Sevier Co. Utah,
den 8de August 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

En Maaned er nu henrunden, siden jeg med Emigrationen ankom til Saltsøstad, men jeg haaber at De undskylder mig, for ikke at have skrevet før; thi De ved nok af Erfaring, at naar man har været borte fra Hjemmet i et Par Aar, saa er der mange Ting at eftersee, og mange Spørgsmaal at besvare, naar man kommer hjem, saa Tiden løber meget hurtig bort. — I Aprilkonferencen

1881, blev jeg kaldt til at begive mig til Skandinavien, som Missionær, og modtog Notits om at afgaa med August-kompagniet. Ifølge Notitsen forlod jeg den 1ste August s. A. — efter først at have velsignet min Familie, og sagt Farvel til Slægt og Venner — mit Hjem i Monroe, i Sevier Co. og i Følge med Br. S. Petersen fra Elsinore og Br. N. C. Hejlesen fra Glenvood, rejste jeg til Saltsøstad, hvor jeg den 5te August under J. H. Smits Hænder blev velsignet og beskikket til min Mission til Skandinavien, og den 6te forlod vi Saltsøstad. — Paa Rejsen besøgte jeg min Hustrues Søster i West Union, Jova. Vi ankom til New York, hvor vi traf sammen med Dem og otte andre Ældster bestemt for Europa. — Den 16de Aug. Kl. 10 forlod vi 11 Missionærer pr. Dampskib »Wyoming» New York, og ankom efter en behagelig Overrejse til Liverpool den 27de Aug. Dette Kompagni Missionærer forlod Liverpool samme Dag og arriverede i London om Aftenen, og besaa en Del af denne — Jordens største — Stads Seværdigheder, saasom underjordisk Jærnbane, Krystalpalladset og m. m. — Tog derpaa pr. Jærnb. til Harwick og videre pr. Dampskib til Rotterdam i Holland, hvor vi ankom om Morgenen den 30de, fortsatte Rejsen pr. Bane til Bremen, hvor vi overnattede i et Hotel; rejste derfra følgende Morgen pr. Jærnb. til Kiel; derfra pr. Damper til Korsør og videre til Kjøbenhavn, hvor vi ankom om Form. Kl. 11 den 1ste September. Nogle af Brødrene mødte os ved Banegaarden og ledsagede os til Lorentzensgade 14, hvor jeg af Br. Fjeldsted modtog Beskikkelse til at gaa til Norge. Efter et Par Ugers Besøg iblandt Slægt og Venner i Kjøbenhavn og paa Amager, forlod jeg Kjøbenhavn den 16de, og ankom til Kristiania den 17de, hvor jeg traf sammen med Konferencens Præsident Chr. Hogensen, som antammede Evangeliet i Aaret 1857, medens jeg var paa min første Mission i Norge, og tillige med hvem jeg trak Haandkarre over Sletterne i Aaret 1859. — Det er glædeligt efter mange Aars Fraværelse, at møde trofaste Brødre. — Jeg besøgte nu Drammen, min gamle Missionsmark, som var bleven betydeligt forandret paa Grund af Ildebrande; ja endog den gamle Raadstue — hvor jeg otte forskjellige Gange havde sat aresteret, for at have prædiket og udført Evangeliets Ordinantser — var brændt. Min første Arrest, i nævnte Raadstue, tillige med Brødrene C. C. N. Dorius og Bertelsen varede en sex Ugers Tid, da derpaa vor Dom tilsidst faldt, fik vi vore Vand- og Brøds Dage; jeg for første Forseelse 5 Dage, Bertelsen 6 Dage, og Dorius for tidligere Forseelser 10 Dage. Dette var en god Skole for mig, som ogsaa blev gjentaget; ja indtil nogle og tyve Dages Vand og Brød i Februar 1859. Ved Branden af dette Fængsel ere jo de mange Inskriptioner forsvundne, som af de forskjellige Brødre indristedes medens de sad i Fængsel, men vi have opbevaret dem i Hukommelsen. — Jeg besøgte tillige Frederiksstad og Frederikshald, hvor min Hustrues Slægtninge bo, for hvem jeg bar mit Vidnesbyrd om Evangeliet, og havde tillige Lejlighed i disse forskjellige Byer at overvære nogle Forsamlinger, hvor det blev mig tilladt at tale. Den 1ste og 2den Oktober overværede jeg Konferencemøde i Kristiania, der afholdtes i Konferencens smukke Lokale, som i denne Anledning var festligt smykket af Søstrene, hvor De Br. Fjeldsted ogsaa var tilstede, og hvor jeg blev beskikket som Forstander for Throndhjem Gren, hvilken udgjør hele det nordlige Norge. Jeg ankom dertil om Aftenen den 8de Oktober, og blev

ved Banegaarden mødt af en Del gode Søstre, som denne Menighed mest bestaar af. Den 9de havde vi 2 Forsamlinger med de Hellige og Fremmede, til hvem jeg talte. Fra den 2den til den 11te November besøgte jeg de Hellige paa Namsos, hvor jeg ogsaa afholdt Forsamlinger, men paa Rejsen herfra tilbage til Thronhjem, som foretoges til Søs, var jeg ude i en 30 Timers meget kold Snestorm, hvor jeg var meget søssyg, og paadrog mig ved denne Lejlighed en slem Forkjølelse, som satte sig paa mine Lunger, hvilket havde til Aarsag, at jeg laa meget syg i et Par Uger. Den Tanke opstod hos mig at maaske jeg skulde dø her, men det syntes jeg ikke at kunde bære, hvorfor jeg alvorlig bad til Gud, at mit Liv maatte spares, saa jeg kunde fuldføre min Mission og igjen samles med Guds Folk i Bjærgenes Dale. Jeg blev siden bedre, og kunde omsider atter virke i Missonen, saa jeg fik mit Ønske opfyldt. Det var en stormfuld Vinter, og i 5 Maaneder saa jeg ikke Solen 1 Time. Mange Skibe forliste paa disse nordlige Kyster; Folk druknede, og Mange mistede deres Baade og Fiskeredskaber, og for at afhjælpe Nøden blev der gjort Opfordring til hele Nationen og Nabolandene. Foraarskonferencemødet for den norske Mission afholdtes i Kristiania den 20de og 21de Maj, hvilket jeg havde den Glæde at overvære, og blev i samme beskikket som Forstander for Frederikshalds og Frederiksstads Grene. Var Vinteren i det Nordlige mørk og stormfuld, saa var Sommeren i det Sydlige mild og behagelig, og jeg havde Glæde i min Mission, skjønt mine Lunger endnu ikke aldeles havde overvundet Forkjølelsen. Den 30te Juli modtog jeg Brev fra Præs. Hansen i Kristiania, hvori jeg underrettedes om at jeg var løst fra at arbejde i den nordske Mission, og anmodedes om at begive mig til Kjøbenhavn saa hurtigt som muligt. Jeg opgjorde derfor mine Regnskaber og rejste til Kjøbenhavn, hvortil jeg atter ankom om Aftenen, den 9de August 1882. Det var en Glæde for mig at mødes med Dem, og tillige med Br. Sundvall og de øvrige Brødre paa Kontoret. Jeg modtog nu min Beskikkelse til at præsidere over Kjøbenbavns Konference og indtog denne Plads, den 28de August, og vedblev at virke i denne indtil jeg blev afløst, og tilladt at gaa hjem med Emigrationen den 15de Juni d. A. — Jeg vil herved Br. Fjeldsted takke Dem for Deres Forekommenhed mod mig, og for de mange broderlige Raad og Vejledninger jeg har nydt i den Tid jeg har arbejdet under deres Præsidium, og det vil alle Tider være mig en Glæde at skue tilbage paa den Tid jeg har tilbragt i Selskab med Dem og Brødrene paa Kontoret og de Hellige, og jeg føler af mit ganske Hjærte til at bede Herren at velsigne Eder alle. — Om vor Rejse til Hul, Liverpool og New York har jeg tidligere underrettet Dem gjennem Brev, saa jeg vil kun tilføje, at Præs. John H. Smith (imod mit Ønske) beskikkede mig til at overtage Ledelsen af Emigrationen, hvilket var et anstrængende Arbejde, især fra New York til Ogden, som varede i syv Dage og Nætter, i hvilken Tid jeg ikke fik megen Søvn eller Hvile, men Herren var med os saa ingen Uheld ramte os, og vi ankom Alle vel til Ogden og Saltøstad, Søndagen, den 8de Juli, hvor de præsiderende Biskopper, samt Sødskende og Venner modtog os paa det Venligste; og Saadanne, som ikke havde Slægt og Venner bleve indkvarterede paa Tiendegaarden, hvor de bleve bespiste af flere af Byens kvindelige Hjælpeforeninger. — Vi bleve paa hele Rejsen mødte med Forekommenhed af Skibsofficerer og Jærnbaneembedsmænd,

og formedelst Br. Harts og Toldvæsenets Skyndsomhed bleve vi hurtigt expederede fra New York. — Den 10de mødte min Søn Orson mig i Saltsøstad med min Befordring, og den 16de om Aftenen naaede jeg mit Hjem i Monroe, hvor jeg fandt min Familie i bedste Velgaaende. Strax efter min Hjemkomst indsandt vor Biskop (Mr. Harris) sig, ledsaget af en Del unge Brødre og Søstre, med et Musikkorps i Spidsen, og de Følelser som dette fremkaldte i mit Bryst vil stedse erindres.

Deres forbundne Medtjener,
H. O. Magleby.

E. S. — Siden jeg forlod mit Hjem har jeg rejst ca. 22,675 eng. Mile,

talt i	365	Forsamlinger,
døbt	20	Personer,
konfirm. ved Haandsp.	53	do.
ordineret	21	til Præsteb.
salvet	79	Syge,
velsignet	32	Børn
og skrevet	258	Breve.

H. O. M.

Vulkanske Udbrud paa Java.

Denne skrækkelige Naturbegivenhed, der — naar undtages Eruptionerne ved Frelserens Korsfæstelse — vel næppe har sin Lige i Historien*, burde ikke undgaa Nogens Opmærksomhed, hvorfor vi herved fra Nat. af 7de Sept. d. A. kopiere nedenstaaende Beretning:

„Om denne frygtelige Katastrofe, der har kostet ca. 80,000 Mennesker Livet, foreligger der nu nogle nærmere Oplysninger. De første Tegn til vulkanske Udbrud viste sig den 26. August om Natten. Paa Sumatra saa man tre uhyre Ildsøiler hæve sig i Vejret, og Vulkanens Sider bedækkedes af en vældig Lavastrøm. Samtidig faldt der en Stenregn over en Udstrækning af flere Mile, og hele Luften var fyldt med saa tætte Støvmasser, at det næsten blev umuligt at trække Vejret. Der indtraadte paa samme Tid et fuldstændigt Mørke, og tillige brød der en Cyklon løs, som rev Tagene af Husene og slyngede Træer, Mennesker og Dyr langt bort med vældig Kraft. Pludselig fremkom der syv nye Kratere, der udspyede Strømme af glødende Lava, som oversvømmede hele Omegnen. I Batavia omkom der i den lavere liggende Del af Byen omtrent 20,000 Kinesere og nogle hundrede Europæere, og der er her ikke længer noget Spor tilbage af det europæiske Kvarter. Paa Guvernørens Slot, som befinder sig i den højere liggende Del af Byen, blev Taget og den øverste Etage revet bort, og flere Personer dræbtes. Byen Bantam er bleven fuldstændig oversvømmet, og man antager, at 12—1500 Personer ere druknede. Paa Øen Serang blev der ikke frelst et eneste Menneske. I Cheribon anrettede Lavaen ligeledes uhyre Ødelæggelser. I Byen Tumerany omkom Halvdelen af den indfødte Befolkning, omtrent 2,000 Mennesker. Af Byerne Anjer og Tjeringen er der ikke andet tilbage end nogle Ruinhobe. Anjer var en smuk lille Havnestad med en yppig Vegetation. I Sundastrædet er Seiladsen næsten ødelagt, da alle Fyrtaarnene ere omstyrtede, og de høje Punkter, der pleje at tjene de Søfarende til Vejledning, ere forsvundne. Angaaende de Omkomnes Antal er der endnu ikke fremkommet sikre Oplysninger, og Angivelserne variere fra 75—100,000. Den nordlige Del af Distriktet Bantam, der har lidt mest ved Katastrofen, havde for nogle Aar siden over en Million Indvaanere, men da Jordens Produktionsevne i den sidste Tid har formindsket sig noget, er en stor Del af Befolkningen udvandret. Alle Regjeringens Sukker- og Kaffeplantager ere blevne aldeles ødelagte. Der er affendt Kommissærer til Batavia for at uddele Hjælp og Levnetsmidler, og den hollandske Marinemester har befalet, at flere Krigsskibe skulde sendes til Indgangen af Sundastrædet og krydse her for at underrette de mange Skibe, der komme fra det indiske Ocean om, at Seiladsen er farlig. Alligevel frygter man for, at der vil indtræffe mange Søulykker.

I en anden Beretning til Temps hedder det: Der er desværre ingen Tvivl om, at hele den hollandske Gar-

* Ved Ætnas Udbrud i Aaret 1693, omkom 90 000 Mennesker; men det var ikke saa voldsomt eller vidtstrakt, som dette.

nison i Anjer er omkommet, og at Fortet er blevet tilintetgjort. Ved Kysten af Sumatra, i Lampong Bugten, har et Udbrud af vulkanske Sten udfyldt et stort Rum, som Havet tidligere indtog. I Begyndelsen, da man hørte de underjordiske Drøn fra Vulkanen Krakatao, tillagde man dem ikke synderlig Betydning, men kort efter formørkedes Horisonten, og hele Natten imellem den 25de og 26de August regnede der uafbrudt en Strøm af Sten og glødende Lava ned over de to Byer Suraperta og Batavia. Om Morgenen vare alle Broerne bortsvømmede, Vejene ufremkommelige og Kommunikationerne afbrudte. Vandet i Strædet var næsten kogende, og uhyre Lavamasser bedækkede næsten hele Kysten. Den 26de tiltog de underjordiske Drøn, og ved Middagstid begyndte den største af Vulkanerne, Maha Meru, at udspy Flammer. Derefter begyndte ogsaa de mindre Vulkaners Udbrud, saa at efter kort Tids Forløb omtrent en Trediedel af Øen Javas 45 Kratere var i Virksomhed. De Flammer, der udslyngedes fra Vulkanerne, oplyste hele Omegnen, og uhyre Drøn rystede Jorden i mange Miles Omkreds. Af og til hørte man frygtelige Explosioner, der altid fulgtes af en Aske- og Stenregn, der udbredte sig over store Strækninger og medførte Død og Ødelæggelse overalt. Beboerne flygtede i alle Retninger, og mange vare saa slagne af Rædsel, at de ikke vidste, hvad de foretog sig. Mange af Ofrene fandtes begravede i deres Boliger under Ruinhobe og Stendynger. Om Aftenen den 26de tiltog Udbrudene endnu i Voldsomhed, og Øen syntes at skulle opsluges af Havet. Dette var i voldsom Bevægelse, og Bølgerne væltede sig mod Kysten med saa stor Kraft, at de knuste alt, hvad der fandtes paa deres Vej. Ved Midnatstid havde de vulkanske Eruptioner naaet Kulminationspunktet. De vældige Lavastrømme fyldte alle Dalene og fejede alt bort, hvad der stod dem i Vejen. Omkring Vulkanen Kandougs Top dannede der sig en stor lysende Sky, og efterhaanden som den udbredte sig, forøgedes ogsaa Udbrudene i Voldsomhed. Kl. 2 om Morgenen spredtes Skyen og forsvandt. To store Landsbyer vare blevne ødelagte, og deres 15,000 Indvaanere vare omkomne. Om Tirsdagen dannede der sig fjorten nye vulkanske Øer, der fremstod i Sundastrædet. Ved Indgangen til Batavia var der et stort Kvarter, der beboedes af Kinesere. Hele denne Del af Byen er bleven ødelagt, og af dens 25,000 Indbyggere ere de fleste omkomne. I det europæiske Kvarter af Byen har Lavaen og Stenregnen anrettet uhyre Ødelæggelser, og hvad Lavaen skaanede, blev bortskyllet af Havet. Flere tusinde Mennesker druknede. Bautam er bleven fuldstændig bedækket af Havet, og her ere 12—15,000 Personer omkomne. Øen Serang er fuldstændig bortskyllet, og ikke en eneste af dens Beboere undgik Døden.

Den indfødte Befolkning er meget forbitret mod Hollænderne og tror, at Forsynet har villet straffe dem for Krigen mod Atchin. Det er især Præsterne, der nære disse Følelser, der dog ikke berøre Hollænderne synderlig, da de Indfødte i den sydlige Del af Sumatra ere bekjendte for at vise stor Lydighed og Underdanighed. Blandt Enkelthederne i de Ødelæggelser, Katastrofen har anrettet, fremhæves, at det berømte Tempel Borobodo er bleven tilintetgjort ved nogle nedstyrtede Klippestykker. Disse vare, da de faldt ned, aldeles glødende, saa at de stak Ild paa Husene i den mest befolkede Del af Byen. Floden Jacatana, ved hvis Bred Batavia ligger, er bleven saa fuldstændig opfyldt af Lavaen, at den er bleven aldeles fjærnet fra sit Løb og har banet sig Vej i en anden Retning ved at oversvømme store Strækninger. Alle de omliggende Øer ere fuldstændig oversvømmede og Beboerne omkomne. Oversvømmelserne have strakt sig mod Nord til Borneo og mod Øst til den yderste Del af Java. Over alt ligger der Masser af forraadnede og frygtelig lemlæstede Lig. De Beboere, der ere blevne frelste, flygte af Frygt for Pest. En lignende Katastrofe er aldrig før bleven oplevet i hine Egne."

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.